

Πριν κλείσω το φως για καληνύχτα

Αίμιλη Χαραλάμπους-Τερέπεη

Το καρό φωτιστικό φώτιζε το τραπεζάκι με τις οικογενειακές φωτογραφίες και το σαλόνι με το κιτρινωπό, ζεστό του χρώμα. Καθόμουν, όπως κάθε φορά, στην αγκαλιά της μαμάς ενώ δίπλα καθόταν ο αδελφός μου, τρία χρόνια πιο μεγάλος από εμένα. Ακριβώς δίπλα στον αδελφό μου ο μπαμπάς κρατούσε το κινητό του γυρισμένο με τέτοιο τρόπο ώστε να βλέπουμε την οθόνη καθαρά.

Οι τελευταίες νότες από το τραγούδι που έπαιζε ο παππούς στο ακορντεόν, έσβησαν και όπως κάθε φορά έλαμψε ένα χαμόγελο ευχαρίστησης στο πρόσωπο μου. Ζήτησα ακόμη ένα κομμάτι από τον παππού αλλά μου είπε πως καλό θα ήταν να φυλάξουμε και κάτι για την επόμενη φορά.

Τα κονσέρτα του παππού από το κινητό ήταν εξαιρετικά. Χθες έπαιξε κι ο αδελφός μου ένα κομμάτι για τον παππού και τη γιαγιά στο βιολί. Η γιαγιά και ο παππούς μίλησαν λιγάκι ακόμη με τη μαμά, μας καληνύχτισαν και αφού κλείσαμε ραντεβού κουβεντούλας για την επομένη, ολοκληρώσαμε τη βιντεοκλήση με φιλιά.

Εκείνα τα λίγα δευτερόλεπτα σκεφτόμουν πως πάει πολύς καιρός να δω τον παππού και τη γιαγιά. Τόσο πολύς που δεν μπορούσα πλέον να θυμηθώ. Οι μέρες περνούσαν τόσο γρήγορα και ο καινούργιος ιός που ανάτρεψε τα πάντα στη ζωή μας δεν έλεγε να φύγει. Έτσι όπως τον έβλεπα να τον παρουσιάζουν στην τηλεόραση, σαν χρωματιστή καραμέλα, πολύ θα ήθελα να μπορούσα απλά να τον εξαφανίσω, τρώγοντας τον!

Η μαμά, σαν να προσπάθησε να μας προλάβει πριν ζητήσουμε κάτι άλλο, είπε πως ήταν ώρα για ύπνο. Φυσικά εμείς γκρινιάξαμε, αλλά μόλις την είδαμε να προχωρά προς τα υπνοδωμάτιά μας, την ακολουθήσαμε, όπως γίνεται πάντα έτσι ή αλλιώς.

Συγγνώμη που δεν συστήθηκα από την αρχή, αλλά δεν θα μπορούσα να διακόψω τον παππού ή τους συλλογισμούς μου, έτσι;

Λοιπόν, είμαι η Κλειώ και έχω πάρει το όνομα μιας από τις γιαγιάδες μου, όπως άλλωστε θα ήταν και το αναμενόμενο. Μένω με τους γονείς και τον αδελφό μου σε ένα αναπαλαιωμένο σπίτι με κήπο, στο κέντρο ενός προαστίου μιας πόλης, η οποία τον τελευταίο καιρό έχει ηρεμήσει σε ανησυχητικό βαθμό!

Δεν νιώθω πως νυστάζω ιδιαίτερα, αν και σήμερα ξύπνησα πρωί. Ελπίζω πως δεν νυστάζετε ούτε κι εσείς, γιατί θέλω πολύ να σας πω μια ιστορία για κάτι που με έκανε να νιώσω μεγάλη περηφάνεια. Η ιστορία μου είναι τόσο πραγματική που μοιάζει με φανταστική! Ένα λεπτάκι, διορθώνω το μαξιλάρι μου και ξεκινάμε:

«Οι μέρες της υποχρεωτικής απομόνωσης με βρήκαν ενθουσιασμένη, στην αρχή. Είχα πλέον πολύ χρόνο για να παίξω με όλες μου τις κούκλες, να ζωγραφίσω, να παίξω με το tablet, να χαζέψω στην τηλεόραση, να διαβάσω ένα βιβλίο, να βοηθήσω στον κήπο. Όλα αυτά φυσικά με πρόγραμμα, γιατί μου αρέσει να ξέρω τι και πότε θα κάνω κάτι!

Όσο περνούν οι μέρες ο προγραμματισμός μου πάει περίπατο, αφού προτιμώ να ανακατεύω το πρόγραμμα για να φαινεταί πως κάνω κάτι καινούριο κάθε μέρα.

Χθες το πρωί σκέφτηκα να κάνω κάτι «διαφορετικό»: Βγήκα λοιπόν στον κήπο.

Ένας υπέροχος κήπος, σωστή ζούγκλα! Ο παππούς, από την πλευρά του πατέρα μου, ένας γλυκύτερος άνθρωπος, ψηλός, δυνατός και δημιουργικός παρόλο που είναι συνταξιούχος εδώ και αρκετά χρόνια είναι το μοναδικό άτομο το οποίο μπορεί να συντηρήσει και να τιθασεύσει τον κήπο μας, ίσως γιατί είναι δικό του δημιούργημα.

Παρόλο που ο παππούς ήταν ένας εξαιρετικός και πολύ γνωστός γεωπόνος και δημιουργός εκατοντάδων μικρών και μεγάλων κήπων σ' όλη τη χώρα, κανείς δεν θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί πως ο κήπος μας είναι δικό του δημιούργημα. Είναι σαν να άφησε κάποιος ένα παιδάκι να παίξει με κουβαδάκια και σπόρους φυτών χωρίς περιορισμούς.

Περπατώντας στα στενά διαδρομάκια μπορείς να δεις ροδιές, εσπεριδοειδή, ελιές και ένα θεόρατο πεύκο να ανακατεύονται μεταξύ τους με καλλοπιστικούς και ενδημικούς θάμνους, φραουλιές με δυόσμους, δεντρολίβανα, λουίζες, τριανταφυλλιές, βιολέτες και λεβάντες σχηματίζοντας ένα μέρος το οποίο λατρεύω. Είναι ένα μέρος που με ταξιδεύει σε έναν κόσμο μακριά από το μπετόν των πολυκατοικιών που περικυκλώνουν το σπίτι μας. Ο κήπος μας είναι ένας παράδεισος ήχων από ζουζούνια και πουλιά, μυρωδιών από ανθούς και χώμα, χρωμάτων που παιγνιδίζουν στο φως του ήλιου, που πάντα με κάποιο μαγικό τρόπο καταφέρνει να τον φωτίζει το μεγαλύτερο μέρος της μέρας.

Στο κέντρο του κήπου, κάτω από το πεύκο, είναι το σημείο που μου αρέσει διαβάζω τους ζεστούς μήνες του καλοκαιριού. Πότε ξαπλώνοντας στην αιώρα ή κάθισμένη στο παγκάκι με τα λουλουδάτα μαξιλάρια, το αεράκι με αγκαλιάζει σαν πνοή δροσιά καθώς περνάει μέσα από τις μυρωδάτες βελόνες του δέντρου.

Συγγνώμη, πάντα παρασύρομαι μακρυγορώντας, όταν μιλάω γι' αυτόν τον κήπο. Καθισμένη, που λέτε στο παγκάκι, θαυμάζοντας τις ανθισμένες τριανταφυλλιές, ξεκίνησα να μετρώ:

«Ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, έξι, έφτά, οκτώ, εννιά, δέκα, έντεκα, δώδεκα, δεκατρία, δεκατέσσερα, δεκαπέντε, δεκαέξι, δεκαεπτά, δεκαοκτώ, δεκαεννιά, είκοσι τριαντάφυλλα! Και άλλα τόσα! Μα είναι υπέροχα!», μιλούσα στον εαυτό μου θαυμάζοντας τα υπέροχα τους χρώματα.

Κοιτώντας γύρω στον κήπο, εντόπισα είκοσι πεταλούδες και είκοσι μέλισσες. Είκοσι βοτσαλάκια σχημάτιζαν μια λεκάνη γύρω από τη λεμονιά. Είκοσι βήματα με οδήγησαν στο παρτέρι με τις φράουλες κι εκεί είδα είκοσι πράσινες φραουλίτσες να ξεμυτίζουν μέσα από τα τεράστια τους φύλλα.

Είκοσι...ε, ναι...αυτός ο αριθμός μου είχε γίνει εμμονή. Με τον ερχομό του νέου ιού, προσπαθώντας να κρατήσω τους κανόνες υγιεινής, με τη μαμά και τον μπαμπά να με παρατηρούν σαν γεράκια, έπλενα τα χέρια μου μετρώντας είκοσι δευτερόλεπτα. Και αυτό το είκοσι το εφάρμοσα καθώς σκούπιζα το τραπέζι ή όταν βοηθούσα τη μαμά στο καθάρισμα της φακής. Μετρούσα είκοσι φορές αργά στο πλύσιμο των δοντιών μου και άλλα τόσα γρήγορα όταν έλουζα τα μαλλιά μου. Μετρούσα είκοσι κουταλάκια παγωτό (ίσως και λίγο περισσότερα), είκοσι κριτσινάκια για απογευματινό. Πολύ κουραστικό και συνάμα χαζό...αλλά μου είχε κολλήσει.

Χθες λοιπόν, λίγο πριν από το μεσημεριανό, καθόμουν στο παγκάκι και αναρωτιόμουν τι μέρα να ήταν. Πιο παλιά, δηλαδή δυό μήνες πιο πριν, όταν η μαμά έφτιαχνε ψητό ακούγοντας ρεμπέτικα τραγούδια στον αγαπημένο της ραδιοφωνικό σταθμό, ήταν Κυριακή. Χθες που και πάλι άκουγε τον ίδιο ραδιοσταθμό με τα ίδια τραγούδια αλλά έφτιαχνε φασολάδα, ήταν και πάλι Κυριακή. Όλα είχαν χάσει τη σειρά τους. Έτσι ή αλλιώς κάθε μέρα ήταν Κυριακή.

Δυο φωνές, αχνές στην αρχή, μου κίνησαν την προσοχή. Το αεράκι τις έφερε λίγο πιο δυνατές στ' αυτιά μου. Κατάλαβα πως ακούγονταν από την πολυκατοικία στα ανατολικά του κήπου μας. Η μια φωνή ακουγόταν να επαναλαμβάνει ένα ρυθμικό μοτίβο και μετά ησυχία. Έπειτα ακούγονταν γέλια και τσιρίδες. Μετά ακουγόταν η άλλη φωνή να επαναλαμβάνει παρόμοιο μοτίβο. Κι άντε πάλι οι τσιρίδες και τα γέλια. Σηκώθηκα και κατευθύνθηκα προς το σημείο εκείνο

Δυο παιδιά έπαιζαν στην πυλωτή της πολυκατοικίας, ανάμεσα στα παρκαρισμένα αυτοκίνητα. Η Στέλλα με τον αδελφό της, τον Νίκο, έπαιζαν κρυφτό.

Η Στέλλα και ο Νίκος μένουν με τη γιαγιά και τον παππού τους στον δεύτερο όροφο της πολυκατοικίας εδώ και ενάμιση μήνα. Η μαμά και ο μπαμπάς τους είναι και οι δυο νοσοκόμοι. Δεν μπορούσαν να εκθέσουν τα παιδιά τους στον κίνδυνο του νέου ιού έτσι τα παιδιά μετακόμισαν στην γιαγιά και τον παππού. Τα παιδιά δεν μπορούν να δουν τους γονείς τους, αλλά ευτυχώς μιλούν μαζί τους στο τηλέφωνο. Μια φορά ο Νίκος μου είχε πει, πως μένοντας με τον παππού και τη γιαγιά του ήταν λιγάκι ανιαρά αλλά ευτυχώς είχε την αδελφή του. Ο παππούς και η γιαγιά έκαναν ότι περνούσε από το χέρι τους για να μην βαριούνται. Η πυλωτή της πολυκατοικίας αποτελούσε τον δικό τους παράδεισο. Πολλές φορές έβγαιναν εκεί για παιχνίδι, όπως έκαναν χθες. Η μικρή Στέλλα, μετρούσε σκυμένη σε μια κολώνα και ο Νίκος κρυβόταν πίσω από ένα γκρι αυτοκίνητο, σχετικά κοντά στην αδελφή του. Και να ήθελε, δεν μπορούσε να κρυφτεί πιο μακριά, δεν προλάμβανε. Η Στελλίτσα ήξερε να μετρά μόνο μέχρι το είκοσι.

Είχε το ίδιο κουσούρι μ' εμένα αλλά για τελείως διαφορετικό λόγο!

Μόλις η μικρούλα βρήκε τον αδελφό της, έτρεξε γρήγορα στην κολώνα, φωνάζοντας ταυτόχρονα το όνομά του, γελώντας με ενθουσιασμό για τη νίκη της!

Γελώντας κι εγώ, κρατήθηκα από τα κάγκελα της περιφραξης μισοκρυμμένη από τα κλαδιά μιας πορτοκαλιάς, φωνάζοντας τα ονόματά τους. Τα παιδιά έτρεξαν προς το μέρος μου, κρατώντας απόσταση.

«Κλειώ, θες να έρθεις να παίξουμε;», με ρώτησε η μικρούλα.

«Στέλλα, αφού ξέρεις πως αυτό δεν γίνεται.», της είπε ο αδελφός της.

«Πολύ θα το ήθελα, παιδιά και ελπίζω πως σύντομα να μπορέσουμε να βρεθούμε από πιο κοντά», τους είπα.

«Εγώ αυτό που θέλω είναι να δω τον μπαμπά και τη μαμά», είπε με ύφος μελαγχολικό η Στέλλα.

«Και το σπίτι μας», είπε ο Νίκος. «Πολύ θα ήθελα να βρεθώ στο δωμάτιό μου και στον ίδιο χώρο με τους γονείς μας. Η γιαγιά κάνει τις πιο αφράτες αγκαλιές, αλλά πεθύμησα τη φωνή και τη μυρωδιά της μαμάς. Ο παππούς είναι πολύ υπομονετικός και ήρεμος μαζί μου, αλλά πεθύμησα τις κατασκευές και τους διαπληκτισμούς με τον μπαμπά».

«Παιδιά, δεν θα μπορούσα να ξέρω πως πραγματικά αισθάνεστε, αλλά πραγματικά σας καταλαμβαίνω. Λοιπόν, παίζουμε λιγάκι, μέχρι να ετοιμαστεί το φαγητό;»

«Μα πώς;», ρώτησε η Στέλλα.

«Εγώ θα κρύβομαι εδώ, κι εσείς εκεί», είπα. «Θα είναι διαφορετικό και ίσως διασκεδαστικό! Τι λέτε;»

«Ωραία! Λοιπόν, τα λέω εγώ πρώτη», είπε η μικρούλα.

Δεν προλάβαμε να απαντήσουμε και τρέχοντας στην πλησιέστερη κολώνα ξεκίνησε να μετρά:

«Πέντε, δέκα, δεκαπέντε, είκοσι. Έρχομαι!!!!»

Μα που να προλάβουμε να κρυφτούμε σε τέσσερα δευτερόλεπτα! Ο Νίκος κρύφτηκε πίσω από το πλησιέστερο αυτοκίνητο κι εγώ πάγωσα στη θέση μου σαν άγαλμα, χώνοντας το κεφάλι μου στα κλαδιά της πορτοκαλιάς, ενώ το υπόλοιπό μου σώμα φαινόταν μια χαρά.

Η Στέλλα με το που γύρισε το κεφαλάκι της, μας βρήκε αμέσως.

«Στέλλα μου, έλα εδώ ένα λεπτάκι», της λέω. «Λοιπόν, είσαι μεγάλο κορίτσι τώρα πια και πρέπει να μάθεις να μετράς πέρα από το είκοσι».

«Αυτό είπα κι εγώ στη μαμά, αλλά δεν προλάβαμε να μου μάθει το πάρα κάτω», είπε η μικρή σκύβοντας το κεφάλι της.

«Ελάτε βρε κορίτσια τώρα. Ας παίζουμε λίγο ακόμη. Θα μας φωνάξουν για το μεσημεριανό», είπε ο Νίκος.

«Νίκο, δεν μπορούμε να κρυφτούμε μόνο σε τέσσερα δευτερόλεπτα κι έπειτα είναι καιρός να ξεπεράσουμε αυτό το είκοσι», είπα μέσα από τα δόντια μου.

«Ωραία, λοιπόν, Στέλλα μου! Άντε να σου πούμε τι λέει πάρα κάτω».

Στα επόμενα λεπτά το έξυπνο μυαλουδάκι της μεγάλης πια Στέλλας είχε μάθει τη σειρά των αριθμών απ'έξω και πολύ σωστά.

Πριν η γιαγιά των παιδιών και ο μπαμπάς μου μας φωνάξουν για φαγητό, είχαμε καταφέρει να παίξουμε κρυφτό εξ αποστάσεως αρκετές φορές. Το πιο ωραίο απ' όλα δεν ήταν μόνο το

ιδιόμορφό μας παιχνίδι αλλά η έκφραση περηφάνειας της μικρής Στέλλας, που έλαμπε σαν πραγματικό αστέρι όταν έφτανε μέχρι το εκατό.

Στο τραπέζι καθώς τρώγαμε, είχα περιγράψει στους γονείς μου το ευφάνταστο παιχνίδι μας. Σαν περήφανη δασκάλα τους είπα επίσης πως η Στελλίτσα είχε μάθει επιτέλους να μετρά πέντε- πέντε μέχρι το εκατό.

«Καλό είναι το είκοσι, αλλά το εκατό είναι πολύ καλύτερο, δεν είναι έτσι μαμά;»

«Κορίτσι μου», είπε ο μπαμπάς, «ο άνθρωπος ποτέ δεν μπορεί να μείνει στα ίδια. Πάντα θέλει και προσπαθεί και να προοδεύει. Ως αριθμοί, μπορεί να μην έχουν και πολλή διαφορά, σημασία έχει να προχωρούμε. Κι εσείς αυτό κάνατε με τα παιδιά σήμερα»

«Προχωρήσατε πέρα από το είκοσι και πήγατε στο τριάντα, όταν μιλήσατε κρατώντας αποστάσεις, προσέχοντας την υγεία σας.», πρόσθεσε η μαμά. «Ακόμη ένα βήμα στο σαράντα, όταν μοιραστήκατε τις απόψεις σας με όμορφο τρόπο. Στο πενήντα όταν βοηθήσατε τη Στέλλα να μάθει κάτι περισσότερο απο αυτό που ήξερε. Περάσατε στο εξήντα όταν βρήκατε τρόπο χρησιμοποιώντας τη φαντασία σας παίζοντας από μακριά. Ακόμη ένα βήμα και βρεθήκατε στο εβδομήντα όταν μοιραστήκατε τα συναισθήματά σας. Η συνεργασία, σας πήγε στο ογδόντα. Ο σεβασμός που δείξατε ο ένας στο άλλο σας πήγε στο ενενήντα και η αγάπη που μοιράζεστε σας έφερε στην κορυφή και το εκατό», είπε η μαμά γεμάτη συγκίνηση.

Η απόσταση δεν κράτησε κανένα μακριά μας και είμαι σίγουρη πως για όσο κρατήσει η απομόνωση, πάντα θα βρίσκουμε τρόπους επικοινωνίας. Πριν κλείσω το φως για καληνύχτα, εύχομαι να βρίσκετε κι εσείς τον τρόπο να περνάτε τόσο καλά όσο κι εγώ.